

ΚΙΡΑ ΚΑΣ

Η ΕΠΙΛΟΓΗ

ΒΙΒΛΙΟ Ι

Ν Ε Α Ν Ι Κ Η Λ Ο Γ Ο Τ Ε Χ Ν Ι Α

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: THE SELECTION
Από τις Εκδόσεις HarperTeen, Νέα Υόρκη 2012
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Η επιλογή**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Kiera Cass
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Φωτεινή Μουσχή
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Ράνια Μπουμπουρή
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Sarah Hoy
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά, Ελένη Σταυροπούλου
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Ι. Πέππας ABEE
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Ηλιόπουλος Θ. – Ροδόπουλος Π. Ο.Ε.

© Kiera Cass, 2012
© Εικόνας εξωφύλλου: Gustavo Marx/Mergeleft Reps, Inc.
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2013

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2013, 2.500 αντίτυπα

ISBN 978-618-01-0218-5

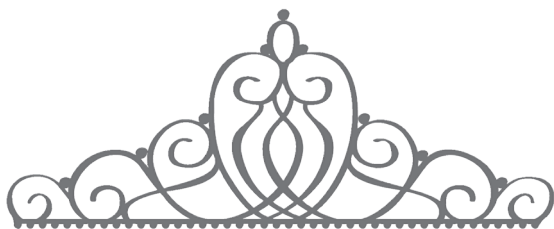
*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοίου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiou Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

ΚΙΡΑ ΚΑΣ

Η ΕΠΙΛΟΓΗ

ΒΙΒΛΙΟ Ι

*Μετάφραση:
Φωτεινή Μοσχή*

Γεια σου, μπαμπά!
πλατύ ανέμισμα χεριού

1

ΟΤΑΝ ΛΑΒΑΜΕ ΤΗΝ ΕΠΙΣΤΟΛΗ με το ταχυδρομείο, η μητέρα μου εκστασιάστηκε. Το είχε ήδη πάρει απόφαση ότι όλα μας τα προβλήματα είχαν λυθεί, είχαν εξαφανιστεί για πάντα. Το μεγάλο εμπόδιο στο φανταστικό της σχέδιο ήμουν εγώ. Δε θεωρώ ότι ήμουν ανυπάκουη κόρη σε γενικές γραμμές, αλλά σ' αυτό ήμουν ανυποχώρητη.

Δεν ήθελα να γίνω μέλος της βασιλικής οικογένειας. Ούτε ήθελα να γίνω Ένα. Δεν ήθελα καν να *προσπαθήσω*.

Κρύφτηκα στο δωμάτιό μου, το μόνο μέρος όπου μπορούσα να αποφύγω τη βαβούρα του γεμάτου μας σπιτιού, προσπαθώντας να σκεφτώ ένα επιχείρημα που θα μπορούσε να τη μεταπείσει. Μέχρι στιγμής, είχα συγκεντρώσει μερικές ειλικρινείς απόψεις μου... δεν πίστευα όμως ότι υπήρχε περίπτωση να ακούσει ούτε μία.

Δεν μπορούσα να την αποφεύγω για πολύ ακόμα. Πλησίαζε η ώρα του δείπνου και, ως το μεγαλύτερο παιδί που είχε μείνει στο σπίτι, οι μαγειρικές υποχρεώσεις έπεφταν στη δική μου πλάτη. Σηκώθηκα απρόθυμα απ' το κρεβάτι και πήγα στο στόμα του λύκου.

Η μαμά με αγριοκοίταξε, μα δεν είπε τίποτα.

Κάναμε έναν σιωπηλό χορό πέρα-δώθε στην κουζίνα και στην τραπεζαρία καθώς ετοιμάζαμε κοτόπουλο, ζυμαρικά και φέ-

τες μήλου, και στρώσαμε το τραπέζι για πέντε. Αν σήκωνα το κεφάλι μου ενώ έκανα το ένα ή το άλλο, η μαμά με κάρφωνε με ένα αυστηρό βλέμμα, σαν να μπορούσε έτσι να με κάνει να ντραπώ και να θελήσω τα ίδια πράγματα που ήθελε κι εκείνη. Το συνήθιζε αυτό. Όπως όταν δεν ήθελα να αναλάβω μια συγκεκριμένη δουλειά, επειδή ήξερα ότι η οικογένεια που μας προσλάμβανε ήταν φοβερά αγενής. Ή αν ήθελε να κάνω γενική καθαριότητα, όταν δεν μπορούσαμε να πληρώσουμε κάποιον Έξι να έρθει για βοήθεια.

Μερικές φορές, έπιανε. Άλλες, όχι. Στο ζήτημα αυτό όμως ήμουν κάθετη.

Η μαμά δεν άντεχε το πείσμα μου. Αλλά το είχα πάρει από κείνη, οπότε δεν έπρεπε να εκπλήσσεται. Ωστόσο, τα πράγματα δεν ήταν τόσο απλά. Εκείνη ήταν πολύ αγχωμένη τελευταία. Το καλοκαίρι τελείωνε και σύντομα θα είχαμε να αντιμετωπίσουμε το κρούο. Και τις άλλες έγνοιες.

Η μαμά άφησε την κανάτα με το τσάι στο κέντρο του τραπεζιού, κι από τον γδούπο κατάλαβα πόσο θυμωμένη ήταν. Το στόμα μου υγράθηκε και μόνο στη σκέψη: τσάι με λεμόνι. Αλλά θα έπρεπε να περιμένω· θα ήταν κρίμα να χαραμίσω την κούπα που μου αναλογούσε τώρα, επειδή μετά θ' αναγκαζόμουν να πω νερό με το γεύμα μου.

«Θα πάθεις τίποτα να συμπληρώσεις την αίτηση;» είπε η μαμά, που δεν κρατιόταν άλλο. «Η Επιλογή θα μπορούσε να είναι μια υπέροχη ευκαιρία για σένα, για όλους μας».

Αναστέναξα δυνατά και σκέφτηκα ότι αν συμπλήρωνα την αίτηση, θα ήταν σαν να πέθαινα.

Δεν ήταν μυστικό ότι οι αντάρτες –οι εκτός νόμου αποικίες που μισούσαν την Ιλέα, τη μεγάλη και σχετικά νεαρή μας χώρα– έκαναν συχνές και βίαιες επιθέσεις στο παλάτι. Τους είχαμε δει σε δράση και στην Καρολάινα. Το σπίτι ενός από τους ειρηνοδίκες είχε καεί συθέμελα και τα αυτοκίνητα μερικών Δύο είχαν υποστεί βανδαλισμούς. Μάλιστα, κάποτε είχαν

οργανώσει μια εντυπωσιακή απόδραση από τις φυλακές, αλλά αν σκεφτεί κανείς ότι απελευθέρωσαν μόνο μια έφηβη κοπέλα, η οποία τα 'χε καταφέρει να γκαστρωθεί, και έναν Επτά που ήταν πατέρας εννιά παιδιών, δεν μπορούσα παρά να σκεφτώ ότι είχαν δίκιο εκείνη τη φορά.

Εκτός από τον πιθανό κίνδυνο, όμως, ένιωθα ότι θα πληγώνονουν και μόνο με τη σκέψη της Επιλογής. Δεν μπορούσα να συγκρατήσω το χαμόγελό μου, καθώς σκεφτόμουν τους λόγους που είχα για να παραμείνω εκεί ακριβώς όπου ήμουν.

«Τα τελευταία χρόνια ήταν πολύ δύσκολα για τον πατέρα σου», συνέχισε πνιχτά. «Αν μπορείς να δείξεις έστω και λίγη κατανόηση, κάν' το για κείνον».

Ο μπαμπάς. Ναι, ήθελα πραγματικά να βοηθήσω τον μπαμπά. Και τη Μεί και τον Τζέραντ. Και, υποθέτω, ακόμα και τη μητέρα μου. Όταν το έθετε έτσι, δεν είχα κανέναν λόγο να χαμογελάω. Τα πράγματα ήταν πολύ ζόρικα στο σπίτι μας εδώ και πάρα πολύ καιρό. Αναρωτήθηκα αν ο μπαμπάς θα το θεωρούσε έναν τρόπο να επιστρέψουμε στον κανονικό ρυθμό ζωής, αν δηλαδή οποιοδήποτε πούσο χρημάτων θα μπορούσε να βελτιώσει την κατάσταση μας.

Όχι ότι είχαμε φτάσει σε τόσο οριακό σημείο, ώστε να ζούμε με τον φόβο αν θα είχαμε να φάμε την επόμενη μέρα ή κάτι τέτοιο. Δεν ήμασταν άποροι. Αλλά μάλλον δεν απείχαμε και πολύ απ' το να γίνουμε.

Η κοινωνική μας τάξη απείχε μόλις τρεις τάξεις από τον πάτο. Ήμασταν καλλιτέχνες. Οι καλλιτέχνες και οι κλασικοί μουσικοί απείχαν μόλις τρία σκαλιά από τη λάσπη. Κυριολεκτικά. Τα λεφτά μάς έφταναν ίσα ίσα και το εισόδημά μας εξαρτιόταν σε μεγάλο βαθμό από την αλλαγή των εποχών.

Θυμήθηκα που διάβαζα σε ένα πολυκαιρισμένο βιβλίο Ιστορίας πως παλιά όλες οι σημαντικές γιορτές ήταν στριμωγμένες στους χειμερινούς μήνες. Κάτι που λεγόταν Χαλοουίν, το οποίο ακολουθούσαν η Ημέρα των Ευχαριστιών, τα Χριστού-

γεννα και η Πρωτοχρονιά. Όλα στη σειρά, κολλημένα το ένα μετά το άλλο.

Τα Χριστούγεννα ήταν ακόμη τα ίδια. Δεν μπορείς να αλλάξεις τα γενέθλια μιας θεότητας, στο κάτω κάτω. Αλλά αφού η Ιλέα σύναψε εκείνη τη σπουδαία συνθήκη ειρήνης με την Κίνα, Πρωτοχρονιά γιορτάζαμε πλέον τον Ιανουάριο ή τον Φεβρουάριο, ανάλογα με το φεγγάρι. Όλες οι παλιές γιορτές ευγνωμοσύνης και ανεξαρτησίας από τη δική μας πλευρά του κόσμου ήταν πλέον απλώς η «Γιορτή Ευγνωμοσύνης». Κι ήταν το καλοκαίρι. Ήταν μια ευκαιρία να γιορτάσουμε τη δημιουργία της Ιλέα, να πανηγυρίσουμε που υπήρχαμε ακόμη.

Δεν ήξερα τι ήταν το Χαλοουίν. Δεν είχε αναβιώσει ποτέ αυτή η γιορτή.

Έτσι, τουλάχιστον τρεις φορές τον χρόνο, η οικογένειά μου ήταν πλήρως απασχολημένη. Ο μπαμπάς και η Μέι έφτιαχναν τα διάφορα έργα τους και οι προστάτες μας τα αγόραζαν για δώρα. Η μαμά κι εγώ δίναμε παραστάσεις στις γιορτές –εγώ τραγουδούσα και η μαμά έπαιζε πιάνο– χωρίς να απορρίπτουμε καμία δουλειά, αν ήταν δυνατόν. Όταν ήμουν πιο μικρή, το να τραγουδάω μπροστά σε κοινό με τρομοκρατούσε. Πλέον όμως προσπαθούσα απλώς ν' αποτελώ τη μουσική υπόκρουση. Αυτό ήμασταν άλλωστε στα μάτια των εργοδοτών μας: έπρεπε να ακουγόμαστε, αλλά να μη φαινόμαστε.

Ο Τζέραντ δεν είχε βρει ακόμη το ταλέντο του. Όμως ήταν μόνο επτά ετών. Είχε ακόμη λίγο καιρό μπροστά του.

Πολύ σύντομα η εποχή θα άλλαζε και ο μικρός μας κόσμος θα γινόταν και πάλι ασταθής. Πέντε στόματα, αλλά μόνο τέσσερις εργαζόμενοι. Χωρίς εγγυήσεις για δουλειά μέχρι την περίοδο των Χριστουγέννων.

Όταν το σκεφτόμουν έτσι, η Επιλογή έμοιαζε με ένα σωσίβιο, κάτι σταθερό απ' το οποίο θα μπορούσα να πιαστώ. Αυτή η ανόητη επιστολή θα μπορούσε να με βγάλει απ' το σκοτάδι και θα μπορούσα να τραβήξω μαζί μου και την οικογένειά μου.

Κοίταξα τη μητέρα μου. Για Πέντε, ήταν λίγο παχουλή και αυτό μου έκανε εντύπωση. Δεν ήταν λαίμαργη – εξάλλου, δεν είχαμε και πολλά για να παρατρώμε. Ίσως να ήταν απλώς φυσιολογικό έπειτα από πέντε γέννες. Τα μαλλιά της ήταν κόκκινα, σαν τα δικά μου, αλλά γεμάτα λαμπρές λευκές ραβδώσεις. Αυτές είχαν εμφανιστεί ξαφνικά και μάλιστα πολλές μαζί πριν από περίπου δυο χρόνια. Στις γωνίες των ματιών της είχε ρυτίδες, αν και ήταν ακόμη αρκετά νέα και, καθώς πηγαινοερχόταν στην κουζίνα, παρατήρησα ότι ήταν ελαφρώς σκυφτή, λες και κουβαλούσε στους ώμους της ένα αόρατο βάρος.

Ήξερα ότι είχε πολλές σκοτούρες. Και ήξερα ότι γι' αυτό είχε γίνει τόσο πιεστική μαζί μου. Πάντα τα τσουγκρίζαμε εμείς οι δύο, δε χρειαζόταν να έχει σκοτούρες για να τσακωθούμε, αλλά καθώς το άδειο φθινόπωρο πλησίαζε σιωπηλά, η μαμά είχε γίνει πολύ πιο οξύθυμη. Και ήξερα ότι με θεωρούσε παράλογη που δεν ήθελα ούτε καν να συμπληρώσω εκείνη τη χαζοαίτηση.

Αλλά υπήρχαν κάποια πράγματα –κάποια σημαντικά πράγματα– σ' αυτόν τον κόσμο, τα οποία αγαπούσα. Κι εκείνο το χαρτί έμοιαζε με τούχο από τούβλα, που θα με κρατούσε μακριά από τα όνειρά μου. Ίσως τα όνειρά μου να ήταν χαζά. Ίσως να μην κατάφερα ποτέ να τα πραγματοποιήσω. Όμως, ήταν δικά μου. Και πίστευα ότι δεν μπορούσα να θυσιάσω τα όνειρά μου, ό,τι κι αν σήμαινε για μένα η οικογένειά μου. Άλλωστε, στην οικογένειά μου είχα ήδη προσφέρει πάρα πολλά.

Ήμουν το μεγαλύτερο παιδί που είχε μείνει στο σπίτι, αφού του η Κένα παντρεύτηκε και ο Κότα έφυγε, και πάσχιζα να συνεισφέρω όσο το δυνατόν περισσότερο. Ρυθμίσαμε τα μαθήματά μου στο σπίτι ανάλογα με τις πρόβες μου, που καταλάμβαναν τις περισσότερες ώρες της ημέρας, μια που προσπαθούσα να μάθω κάμποσα όργανα εκτός απ' το τραγούδι. Αλλά αφού έφτασε η επιστολή, η δουλειά μου δεν είχε πια καμία σημασία. Στο μυαλό της μητέρας μου, ήμουν ήδη βασίλισσα.

Αν ήμουν καπάτσα, θα είχα κρύψει αυτή την ανόητη επιστολή προτού γυρίσουν ο μπαμπάς, η Μεί και ο Τζέραντ. Πού να φανταστώ ότι η μαμά την είχε ήδη κρύψει στην τσέπη της και την εμφάνισε στη μέση του δείπνου!

«Προς τον Οίκο Σίνγκερ*», είπε τραγουδιστά.

Προσπάθησα να της την αρπάξω, μα η κίνηση της μαμάς ήταν πιο γρήγορη από τη δική μου. Έτσι κι αλλιώς θα το μάθαιναν, όμως με τον τρόπο αυτό θα τους έπαιρνε όλους με το μέρος της.

«Μαμά, σε παρακαλώ!» την ικέτευσα.

«Θέλω να μάθω!» τσίριξε η Μεί. Φυσικά. Η μικρή μου αδερφή ήταν ολόγεια μ' εμένα, μόνο που είχαμε τρία χρόνια διαφορά. Ενώ όμως η εξωτερική μας εμφάνιση ήταν πανόμοια, ο χαρακτήρας μας ήταν πέρα για πέρα διαφορετικός. Σε αντίθεση μ' εμένα, η αδερφή μου ήταν εξωστρεφής και αισιόδοξη. Και, τον τελευταίο καιρό, έκανε σαν τρελή για τ' αγόρια. Η όλη ιστορία θα της φαινόταν απίστευτα ρομαντική.

Ένιωσα να κοκκινίζω από ντροπή. Ο μπαμπάς άκουγε με προσοχή και η Μεί χοροπηδούσε από χαρά. Ο Τζέραντ, ο γλυκούλης μου, απλώς συνέχισε να τρώει. Η μητέρα καθάρισε τον λαιμό της και συνέχισε.

«Η πρόσφατη απογραφή επιβεβαίωσε ότι μία ελεύθερη γυναίκα μεταξύ δεκαέξι και είκοσι ετών κατοικεί αυτή την περίοδο στην οικία σας. Θα θέλαμε να σας ενημερώσουμε για τη δυνατότητα να τιμήσετε το σπουδαίο έθνος της Ιλέα».

Η Μεί τσίριξε και με άρπαξε απ' το μπράτσο. «Για σένα λέει!»

«Το ξέρω, μαϊμουδάκι. Σταμάτα, γιατί θα μου σπάσεις το χέρι». Αλλά εκείνη συνέχισε να με κρατάει και να χοροπηδάει.

«Ο αγαπητός μας Πρίγκιπας, ο Μείξον Σριβ», συνέχισε η μαμά, «ενηλικιώνεται αυτόν τον μήνα. Μπαίνοντας σ' αυτή την

* Το επώνυμο Σίνγκερ σημαίνει τραγουδιστής. (Σ.τ.Μ.)

καινούργια περίοδο της ζωής του, ευελπιστεί να πορευτεί μαζί με μία σύντροφο, να παντρευτεί μιαν αληθινή Κόρη της Ιλέα. Αν η εν λόγω κόρη σας, αδερφή ή προστατευομένη σας, ενδιαφέρεται να γίνει η συμβία του Πρίγκιπά μας και λατρεμένη Πριγκίπισσα της Ιλέα, παρακαλείται να συμπληρώσει την αίτηση που εσωκλείεται και να την καταθέσει στην τοπική Περιφερειακή Υπηρεσία. Μία κοπέλα από κάθε περιφέρεια της χώρας θα επιλεγεί τυχαία για να γνωρίσει τον Πρίγκιπα.

»Οι υποψήφιοςες πριγκίπισσες θα φιλοξενηθούν στο υπέροχο παλάτι της Ιλέα σε όλη τη διάρκεια της παραμονής τους στο Άντζελες. Οι οικογένειες κάθε υποψήφιας πριγκίπισσας θα αποζημιωθούν *πλουσιοπάροχα*», τόνισε τις λέξεις για να δώσει έμφαση, «για την υπηρεσία τους προς τη βασιλική οικογένεια».

Γύρισα απαυδισμένη τα μάτια μου προς τα πάνω, ενώ η μαμά συνέχισε να διαβάζει. Έτσι γινόταν με τους γιους της βασιλικής οικογένειας. Όσο για τις κόρες του βασιλικού ζεύγους, εκείνες πωλούνταν κυριολεκτικά με κάποιον γάμο που θα ισχυροποιούσε τις σχέσεις της νεαρής μας χώρας με τις άλλες χώρες. Καταλάβαινα γιατί γινόταν αυτό – χρειαζόμασταν συμμάχους. Αλλά δε μου άρεσε. Ευτυχώς, δεν είχα αναγκαστεί να δω κάτι τέτοιο και ήλπιζα ότι δε θα το έβλεπα ποτέ. Η βασιλική οικογένεια δεν είχε κάνει κόρη εδώ και τρεις γενιές. Οι πρίγκιπες, παρ' όλα αυτά, νυμφεύονταν γυναίκες του λαού για να κρατήσουν ψηλά το ηθικό του κάπως ασταθούς έθνους μας. Υποτίθεται ότι η Επιλογή θα μας ένωνε ως έθνος και θα μας υπενθύμιζε ότι και η ίδια η Ιλέα είχε γεννηθεί σχεδόν από το τίποτα.

Η ιδέα τού να μπω σε έναν διαγωνισμό, στη διάρκεια του οποίου ολόκληρη η χώρα θα παρακολουθούσε αυτόν τον ξενόρωτο ψηλομύτη να διαλέγει την πιο όμορφη και ρηχή κοπέλα απ' το κοπάδι για να γίνει το σιωπηλό, όμορφο πρόσωπο που θα στέκεται δίπλα του στην τηλεόραση, ήταν αρκετή για να με κάνει να ουρλιάξω. Υπήρχε τίποτα πιο ταπεινωτικό;

Άλλωστε, είχα πάει στα σπίτια αρκετών Δύο και Τριών και

ήμουν σίγουρη ότι δεν ήθελα να βρεθώ ποτέ ανάμεσά τους, πόσο μάλλον να γίνω Ένα. Εκτός από τις φορές που έπεφτε πείνα στο σπίτι, ήμουν ευχαριστημένη με το να είμαι Πέντε. Η μαμά ήταν η αριβίστρια των κοινωνικών τάξεων, όχι εγώ.

«Και, φυσικά, θα λατρεύει την Αμέρিকা! Είναι τόσο όμορφη», είπε με ονειροπόλο ύφος η μαμά.

«Έλα τώρα, μαμά. Είμαι τουλάχιστον μέτρια».

«Δεν είσαι μέτρια!» πετάχτηκε η Μεί. «Γιατί είμαστε ολόιδιες και εγώ είμαι όμορφη!» Το χαμόγελό της ήταν τόσο πλατύ, ώστε δεν μπόρεσα να συγκρατήσω το γέλιο μου.

Και είχε δίκιο. Πράγματι, η Μεί ήταν κούκλα. Μόνο που η ομορφιά της δεν περιοριζόταν στο πρόσωπό της, στο φωτεινό χαμόγελο που σε κέρδιζε μεμιάς και στα λαμπερά της μάτια. Η Μεί ακτινοβολούσε θετική ενέργεια, ακτινοβολούσε έναν ενθουσιασμό που σε προσέλκυε κοντά της. Η Μεί ήταν άνθρωπος γοητευτικός – ενώ εγώ, ειλικρινά, δε διέθετα ούτε ίχνος γοητείας.

«Τζέραντ, εσύ τι λες; Είμαι όμορφη;» ρώτησα.

Όλων τα μάτια στράφηκαν στο νεαρότερο μέλος της οικογένειάς μας.

«Όχι! Τα κορίτσια είναι μπλιαχ!»

«Τζέραντ, σε παρακαλώ». Η μαμά αναστέναξε εκνευρισμένη, αλλά έπαιζε θέατρο. Ήταν δύσκολο να θυμώσει κανείς με τον Τζέραντ. «Αμέρিকা, πρέπει να ξέρεις ότι είσαι ένα υπέροχο κορίτσι».

«Αν είμαι τόσο υπέροχη, γιατί δεν έρχεται κανείς να μου ζητήσει να βγούμε;»

«Α, έρχονται αλλά τους διώχνω. Τα κορίτσια μου είναι πολύ όμορφα, δε θα τα χαραμίσω σε γάμους με Πέντε. Η Κένα παντρεύτηκε ένα Τέσσερα και είμαι σίγουρη ότι εσύ μπορείς να τα καταφέρεις ακόμα καλύτερα», είπε κι έφερε το φλιτζάνι της στα χείλη.

«Το όνομά του είναι Τζέιμς. Σταμάτα να τον αποκαλείς με έναν αριθμό. Και από πότε έρχονται αγόρια;» ρώτησα και δια-

πίπτωσα ότι η φωνή μου είχε ακουστεί πιο ψιλή. Δεν είχα δει ποτέ αγόρι στα σκαλιά μας.

«Εδώ και λίγο καιρό», πήρε πρώτη φορά τον λόγο ο μπαμπάς, με μια υποψία θλίψης στη φωνή. Είχε το βλέμμα στυλωμένο στο φλιτζάνι του.

Προσπάθησα να καταλάβω τι τον αναστάτωνε τόσο. Τα αγόρια που περνούσαν απ' το σπίτι; Η μαμά κι εγώ που τσακωνόμασταν πάλι; Η ιδέα ότι δε θα έπαιρνα μέρος στον διαγωνισμό; Το πόσο μακριά θα έφευγα, αν έπαιρνα μέρος τελικά;

Τα μάτια του σηκώθηκαν για ελάχιστες στιγμές και ξαφνικά κατάλαβα. Δεν ήθελε να μου το ζητήσει αυτό. Δεν ήθελε να φύγω. Ωστόσο, δεν μπορούσε να αρνηθεί τα πλεονεκτήματα αυτής της ιστορίας, αν κατάφερνα να μπω στο παλάτι έστω και για μία μέρα.

«Αμέρিকা, λογικέψου», είπε η μαμά. «Πρέπει να είμαστε οι μοναδικοί γονείς της χώρας που προσπαθούμε να πείσουμε την κόρη μας να συμπληρώσει την αίτηση. Σκέψου τι ευκαιρία σου δίνεται! Ίσως να γίνεις βασίλισσα μια μέρα!»

«Μαμά. Ακόμα και αν ήθελα να γίνω βασίλισσα –που, ειλικρινά, δε θέλω–, υπάρχουν χιλιάδες άλλα κορίτσια που θα πάρουν μέρος σ' αυτή την ιστορία. Χιλιάδες. Και αν κατά κάποιον τρόπο με επέλεγαν, και πάλι θα είναι άλλα τριάντα τέσσερα κορίτσια στο παλάτι, χωρίς αμφιβολία πολύ καλύτερα στο ξελόγιασμα από ό,τι θα μπορούσα να προσποιηθώ ότι είμαι εγώ».

Ο Τζέραντ τέντωσε τα αυτιά του. «Τι είναι το ξελόγιασμα;»

«Τίποτα», απαντήσαμε όλοι εν χορώ.

«Είναι γελοίο να σκέφτεσαι ότι, παρ' όλα αυτά, θα κατάφερνα με κάποιον τρόπο να κερδίσω εγώ», ολοκλήρωσα.

Η μητέρα μου έσπρωξε την καρέκλα της και έσκυψε πάνω απ' το τραπέζι, προς το μέρος μου. «Κάποια θα κερδίσει, Αμέρικα. Έχεις τις ίδιες πιθανότητες με οποιαδήποτε άλλη». Πέταξε την πετσέτα της και έκανε να φύγει. «Τζέραντ, όταν τελειώσεις, έλα για το μπάνιο σου».

Ο Τζέραντ μουγκρισε.

Η Μεί έτρωγε σιωπηλή. Ο Τζέραντ ζήτησε δεύτερο πιάτο, αλλά δεν είχε μείνει τίποτα. Όταν σηκώθηκαν, άρχισα να καθαρίζω το τραπέζι, ενώ ο μπαμπάς συνέχισε να κάθεται στη θέση του ρουφώντας το τσάι του. Είχε πάλι μπογιά στα μαλλιά του, μια πιτσιλιά από κίτρινο που με έκανε να χαμογελάσω. Σηκώθηκε και τίναξε τα ψίχουλα απ' την μπλούζα του.

«Συγγνώμη, μπαμπά», μουρμούρισα καθώς μάζευα τα πιάτα.

«Άσε τις χαζομάρες, ψιψίνα. Δε θύμωσα». Χαμογέλασε χαλαρά και τύλιξε το μπράτσο του γύρω απ' τους ώμους μου.

«Απλώς...»

«Δε χρειάζεται να δώσεις εξηγήσεις σ' εμένα, γλυκιά μου. Καταλαβαίνω». Με φίλησε στο μέτωπο. «Πάω να συνεχίσω τη δουλειά μου».

Και μετά πήγα στην κουζίνα να αρχίσω το καθάρισμα. Τύλιξα μια χαρτοπετσέτα στο σχεδόν άθικτο πιάτο μου και το έκρυψα στο ψυγείο. Στα υπόλοιπα πιάτα δεν είχαν απομείνει παρά ψίχουλα.

Αναστέναξα και πήγα προς το δωμάτιό μου, για να ετοιμαστώ για ύπνο. Όλη αυτή η υπόθεση ήταν εξοργιστική.

Γιατί να με πιέξει τόσο η μαμά; Δεν ήταν ευτυχισμένη; Δεν αγαπούσε τον μπαμπά; Γιατί να μην της αρκεί αυτό;

Ξάπλωσα στο σβολιασμένο μου στρώμα προσπαθώντας να σκεφτώ την Επιλογή. Εντάξει, υπήρχαν ορισμένα πλεονεκτήματα σε αυτή την ιστορία. Θα ήταν ωραίο να τρώω καλά, έστω και για λίγο. Αλλά ποιος ο λόγος ν' ασχοληθώ; Δεν υπήρχε περίπτωση να ερωτευτώ τον πρίγκιπα Μείξον. Από ό,τι είχα δει στο *Κεντρικό Δελτίο Ειδήσεων της Ιλέα*, δε θα τον συμπαθούσα καν αυτόν τον τύπο.

Μου φάνηκε ότι πέρασε ένας αιώνας μέχρι να έρθουν τα μεσάνυχτα. Πλάι στην πόρτα μου υπήρχε ένας καθρέφτης και έκανα μια στάση, για να βεβαιωθώ ότι τα μαλλιά μου ήταν εξίσου ωραία όπως το πρωί. Έβαλα και λίγο λιπ γκλος, για να έχω

έστω λίγο χρώμα στο πρόσωπό μου. Η μαμά ήταν πολύ αυστηρή και έλεγε ότι έπρεπε να κρατάμε το μακιγιάζ για όταν είχαμε παράσταση ή βγαίναμε έξω, εγώ όμως έβαζα λίγο κρυφά κάποιες νύχτες σαν αυτή.

Όσο πιο αθόρυβα μπορούσα, σύρθηκα ως την κουζίνα. Άρπαξα τα αποφάγια μου, λίγο μπαγιάτικο ψωμί και ένα μήλο, και τα τύλιξα όλα μαζί σε μια πετσέτα. Γύρισα στο δωμάτιό μου περπατώντας πάρα πολύ αργά – ήταν περασμένη η ώρα και κάθε ήχος ακουγόταν. Αν τα είχα κάνει νωρίτερα όλ' αυτά, θα ήμουν απλώς έρμαιο της ανυπομονησίας μου.

Άνοιξα το παράθυρό μου και κοίταξα πίσω, τον μικρό χώρο της αυλής μας. Δεν υπήρχε φεγγάρι, οπότε έπρεπε να αφήσω τα μάτια μου να συνηθίσουν στο σκοτάδι πριν κινηθώ. Απέναντί μου, το περίγραμμα του δεντρούπιτου ίσα που διακρινόταν στη σκοτεινιά. Όταν ήμασταν μικρότεροι, ο Κότα έδενε στα κλαδιά του πανιά για να μοιάζει με πλοίο. Εκείνος ήταν ο καπετάνιος και εγώ ήμουν πάντα ο αξιωματικός καταστρώματος. Τα καθήκοντά μου περιορίζονταν συνήθως στο να σκουπίζω το πάτωμα και να φτιάχνω φαγητό από λάσπη και κλαδιά χωμένα στα κατσαρολάκια της μαμάς. Ο Κότα έπαιρνε μια κουταλιά λάσπης και την «έτρωγε» πετώντας την πίσω απ' την πλάτη του. Αυτό σήμαινε ότι θα έπρεπε να ξανασκουπίσω, μα δε με πείραζε. Ήμουν χαρούμενη απλώς και μόνο που βρισκόμουν στο πλοίο μαζί του.

Κοίταξα γύρω μου. Όλα τα γειτονικά σπίτια ήταν βυθισμένα στο σκοτάδι. Κανένας δεν κοιτούσε. Σύρθηκα έξω απ' το παράθυρο προσεκτικά. Παλιά γέμιζα μελανιές στην κοιλιά επειδή δεν το έκανα σωστά, αλλά πλέον ήταν εύκολο, μια δεξιότητα που είχα τελειοποιήσει με τα χρόνια. Άσε που δεν ήθελα να χαλάσω και το φαγητό.

Διέσχισα τρεχάλα το γρασίδι φορώντας τις πιο χαριτωμένες μου πιτζάμες. Θα μπορούσα να είχα αφήσει τα ρούχα που φορούσα την ημέρα, αλλά έτσι ένιωθα καλύτερα. Ίσως και να

μην είχε σημασία τι φορούσα, πάντως ένιωθα χαριτωμένη με το καφέ σορτσάκι και το στενό λευκό μπλουζάκι μου.

Δε μου ήταν δύσκολο πια να πιαστώ με το ένα χέρι και να σκαρφαλώσω τα σκαλιά που ήταν καρφωμένα στο δέντρο. Είχα αναπτύξει και αυτή τη δεξιότητα. Κάθε βήμα προς τα πάνω με γέμιζε ανακούφιση. Το δεντροόπιτο ήταν δυο βήματα από το σπίτι, κι όμως εκεί ένιωθα ότι η αναστάτωση που βασιίλευε στο σπίτι μου απείχε χιλιόμετρα ολόκληρα. Εκεί δεν ήταν ανάγκη να είμαι η πριγκίπισσα κανενός.

Καθώς σκαρφάλωνα στο μικροσκοπικό καταφύγιό μου, κατάλαβα ότι δεν ήμουν μόνη. Στη γωνία στο βάθος, κάποιος κρυβόταν μες στο σκοτάδι. Η ανάσα μου άρχισε να βγαίνει κοφτά: ήταν κάτι που δεν μπορούσα να ελέγξω. Άφησα κάτω το φαγητό και μισόκλεισα τα μάτια μου, για να δω καλύτερα. Η μορφή κινήθηκε και άναψε ένα κερί που είχε σχεδόν λιώσει. Δεν έβγαζε πολύ φως –δε θα το έβλεπε κανείς από το σπίτι– αλλά ήταν αρκετό. Επιτέλους, ο εισβολέας μίλησε κι ένα πονηρό χαμόγελο απλώθηκε στο πρόσωπό του.

«Γεια σου, κούκλα».

2

ΣΥΡΘΗΚΑ ΠΙΟ ΒΑΘΙΑ στο δεντρόσπιτο. Δεν ήταν μεγαλύτερο από ένα κουβούκλιο ενάμισι επί ενάμισι μέτρο· ούτε καν ο Τζέραντ δεν μπορούσε να σταθεί όρθιος εκεί μέσα. Μα το λάτρευα. Είχε ένα άνοιγμα, απ' όπου έμπαινες έρποντας, και ένα μικροσκοπικό παράθυρο στον απέναντι τοίχο. Είχα βάλει ένα παλιό σκαμνί στη γωνία για να στηρίζεται το κερί και ένα μικρό χαλί, τόσο φθαρμένο που ήταν λες και καθόσουν πάνω στα δοκάρια. Δεν ήταν κάτι φοβερό, αλλά ήταν το καταφύγιό μου. Το καταφύγιό μας.

«Σε παρακαλώ, μη με λες κούκλα. Πρώτα η μαμά μου, μετά η Μεί και τώρα εσύ. Τα νεύρα μου!»

Από το βλέμμα του Άσπεν κατάλαβα ότι δεν έπιασε και πολύ η γκρίνια μου για την εξωτερική μου εμφάνιση. Χαμογέλασε.

«Δεν μπορώ. Είσαι το πιο όμορφο πλάσμα που έχω δει. Δε γίνεται να μου απαγορεύσεις να το λέω, τις σπάνιες φορές που έχω την ευκαιρία». Άπλωσε τα χέρια του κι έπιασε το πρόσωπό μου. Εγώ τον κοίταξα βαθιά μες στα μάτια.

Αυτό ήταν. Τα χείλη του κόλλησαν στα δικά μου και δεν μπορούσα να σκεφτώ τίποτ' άλλο πια. Δεν υπήρχε Επιλογή, δυστυχισμένη οικογένεια, ούτε καν η Ιλέα. Υπήρχαν μόνο τα χέρια του Άσπεν στην πλάτη μου που με τραβούσαν κοντά του, η ανάσα του στα μάγουλά μου. Τα χέρια μου ανέβηκαν στα

μαύρα του μαλλιά, που ήταν ακόμη υγρά απ' το μπάνιο –έκανε πάντα μπάνιο το βράδυ– και δέθηκαν σε έναν τέλειο μικρό κόμπο. Μύριζε το σπιτικό σαπούνι της μητέρας του. Την ονειρευόμουν αυτή τη μυρωδιά. Αφήσαμε ο ένας τον άλλο και δεν μπορούσα να συγκρατήσω το χαμόγέλο μου.

Τα πόδια του ήταν ανοιχτά, οπότε πήγα και κάθισα λοξά ανάμεσά τους, σαν παιδί που ζητάει αγκαλιές. «Συγγνώμη που έχω χάλια διάθεση. Απλώς... να, λάβαμε αυτή τη χαζοεπιστολή σήμερα».

«Α, ναι, την επιστολή». Ο Άσπεν αναστέναξε. «Εμείς λάβαμε δύο».

Φυσικά. Οι δίδυμες είχαν μόλις γίνει δεκάξι.

Ο Άσπεν με κοιτούσε εξεταστικά καθώς μιλούσε. Το συνήθιζε αυτό, σαν να ήθελε να αποτυπώσει κάθε χαρακτηριστικό του προσώπου μου στη μνήμη του. Είχε περάσει πάνω από μία εβδομάδα που είχαμε να βρεθούμε κι αγχωνόμασταν και οι δύο αν μεσολαβούσαν έστω και λίγες μέρες από την τελευταία μας συνάντηση.

Τον κοίταξα κι εγώ καλά καλά. Από όλες τις κοινωνικές τάξεις, ο Άσπεν ήταν μακράν το πιο ελκυστικό αγόρι της πόλης. Είχε σκούρα μαλλιά και πράσινα μάτια, κι ένα χαμόγελο που σ' έκανε να πιστεύεις ότι έκρυβε κάποιο μυστικό. Ήταν ψηλός, αλλά όχι υπερβολικά. Λεπτός, αλλά όχι υπερβολικά. Πρόσεξα στο θαμπό φως ότι κάτω από τα μάτια του είχε μικρές σακούλες· χωρίς αμφιβολία, θα δούλευε μέχρι αργά όλη την εβδομάδα. Το μαύρο του μπλουζάκι ήταν λιωμένο σε κάμποσα σημεία, όπως ακριβώς και το φθαρμένο τζιν που φορούσε σχεδόν κάθε μέρα.

Αν μπορούσα να καθίσω και να του τα μπαλώσω... Αυτή ήταν η μεγάλη μου φιλοδοξία. Όχι το να γίνω η Πριγκίπισσα της Ιλέα. Αλλά η δική του.

Πονούσε η καρδιά μου όταν ήμουν μακριά του. Μερικές φορές, τρελαινόμουν στη σκέψη τού τι να έκανε. Και όταν δεν

μπορούσα ν' αντέξω άλλο, μελετούσα μουσική. Πραγματικά, έπρεπε να τον ευχαριστώ για το πόσο καλή μουσικός ήμουν. Με έσπρωχνε στη μουσική για να ξεχνιέμαι.

Και αυτό ήταν κακό.

Ο Άσπεν ανήκε στους Έξι. Οι Έξι ήταν υπηρέτες και ένα μόνο σκαλί πάνω από τους Επτά, από την άποψη ότι ήταν καλύτερα μορφωμένοι και εκπαιδευμένοι για δουλειές εντός σπιτιού. Ο Άσπεν ήταν πιο έξυπνος από όλους μου τους γνωστούς και βασανιστικά όμορφος, ωστόσο ήταν ασυνήθιστο για μια γυναίκα να παντρευτεί κάποιον από κατώτερη κοινωνική τάξη. Ένας άντρας από κατώτερη κοινωνική τάξη μπορούσε να ζητήσει το χέρι μιας κοπέλας από ανώτερη, σπάνια όμως έπαιρνε θετική απάντηση. Και όποιος παντρευόταν κάποιον διαφορετικής κοινωνικής τάξης έπρεπε να συμπληρώσει ένα σωρό αιτήσεις και να περιμένει περίπου ενενήντα μέρες, μέχρι να ολοκληρωθούν οι νομικές διαδικασίες. Είχα ακούσει κάμποσους να λένε ότι αυτό συνέβαινε για να δώσουν στους ανθρώπους χρόνο να αλλάξουν γνώμη. Έτσι, λοιπόν, αφού τα είχαμε φτιάξει και βγαίναμε έξω πολύ αργότερα απ' την απαγόρευση κυκλοφορίας της Ιλέα, θα μπορούσαμε να μπλέξουμε άσχημα και οι δύο. Για να μην αναφέρω τι θα άκουγα απ' τη μητέρα μου.

Μα τον αγαπούσα τον Άσπεν. Τον αγαπούσα σχεδόν δυο χρόνια. Και με αγαπούσε κι εκείνος. Καθώς καθόταν εκεί και μου χάιδευε τα μαλλιά, δεν μπορούσα να διανοηθώ ότι θα έπαιρνα μέρος στην Επιλογή.

«Πώς νιώθεις γι' αυτό; Για την Επιλογή, εννοώ», είπα.

«Καλά, υποθέτω. Πρέπει να βρει με κάποιον τρόπο μια κοπέλα, ο καημένος». Διέκρινα τον σαρκασμό στον τόνο του. Εγώ όμως ήθελα πραγματικά να μάθω τη γνώμη του.

«Άσπεν...»

«Καλά, καλά. Εντάξει. Από τη μία, το βρίσκω κάπως θλιβερό. Δε βγαίνει ραντεβού ο Πρίγκιπας; Θέλω να πω, δεν μπορεί στ' αλήθεια να βρει μια κοπέλα; Εξάλλου, εφόσον τις πριγκί-

πισσες τις προορίζουν για γάμο με άλλους πρίγκιπες, γιατί να μην ισχύει το ίδιο και για τους πρίγκιπες; Σίγουρα κάπου θα υπάρχει βασιλικό αίμα αρκετά καλό γι' αυτόν. Δεν το καταλαβαίνω. Αυτή είναι η γνώμη μου, λοιπόν.

»Από την άλλη, όμως...» ανασπένναξε. «Πιστεύω ότι είναι καλή ιδέα. Είναι συναρπαστικό. Θα ερωτευτεί μπροστά σε όλους. Και μου αρέσει η ιδέα του “έζησαν αυτοί καλά...” και τα λοιπά. Οποιαδήποτε κοπέλα θα μπορούσε να γίνει η επόμενη Βασίλισσά μας. Είναι κάπως αισιόδοξο αυτό – σκέφτομαι ότι ίσως ισχύσει και για μένα το “έζησαν αυτοί καλά...”».

Τα δάχτυλά του χάιδευαν τα χείλη μου. Τα πράσινα μάτια του έψαχναν μες στην ψυχή μου και ένιωσα εκείνη τη σπίθα που μας έωνε, εκείνη τη σπίθα που είχα νιώσει μόνο μαζί του. Ήθελα κι εγώ το “έζησαν αυτοί καλά...” για μας τους δύο.

«Δηλαδή θα ενθαρρύνεις τις δίδυμες να δηλώσουν συμμετοχή;» ρώτησα.

«Ναι. Θέλω να πω, όλοι μας τον έχουμε δει τον Πρίγκιπα. Φαίνεται αρκετά καλό παιδί. Εντάξει, σίγουρα θα είναι ψώνιο, όμως δείχνει φιλικός. Και τα κορίτσια έχουν τρελαθεί απ' τη χαρά τους· έχει πλάκα να τις παρακολουθείς. Χόρευαν μέσα στο σπίτι, όταν γύρισα σήμερα. Και, αναμφίβολα, θα ήταν πολύ καλό για την οικογένειά μας. Η μαμά ελπίζει, επειδή έχουμε δύο συμμετοχές από την οικογένεια και όχι μόνο μία».

Αυτά ήταν τα πρώτα καλά νέα σχετικά με αυτόν τον φρικτό διαγωνισμό. Δεν το πίστευα ότι ήμουν τόσο απορροφημένη από τον εαυτό μου, ώστε δεν είχα σκεφτεί τις αδερφές του Άσπεν. Αν πήγαινε μία από τις δύο... αν κέρδιζε μία από τις δύο...

«Άσπεν, έχεις συνειδητοποιήσει τι θα σήμαινε αυτό; Αν κέρδιζε η Κάμπερ ή η Σίλια;»

Με έσφιξε περισσότερο στην αγκαλιά του, χαιδεύοντας με τα χείλη του το μέτωπό μου. Το ένα του χέρι μου χάιδευε την πλάτη, από τη βάση του λαιμού μέχρι τη μέση, κι ύστερα πάλι πάνω.

«Είναι το μόνο που σκέφτομαι όλη μέρα», είπε. Η τραχιά

χροιά της φωνής του έδωξε κάθε άλλη μου σκέψη. Το μόνο που ήθελα ήταν να με αγγίξει ο Άσπεν, να με φιλήσει. Και ακριβώς εκεί θα καταλήγαμε, αλλά το στομάχι του γουργούρισε και με έβγαλε απ' την ονειροπόλησή μου.

«Α, έφερα κάτι να τσιμπήσουμε», είπα ανάλαφρα.

«Α, ναι;»

Κατάλαβα ότι προσπαθούσε να μην ακούγεται ενθουσιασμένος, ωστόσο η λαχτάρα του ήταν ευδιάκριτη στη φωνή του.

«Θα σου αρέσει πολύ αυτό το κοτόπουλο. Εγώ το έφτιαξα».

Βρήκα το μικρό μου πακέτο και το έδωσα στον Άσπεν, που, προς τιμήν του, το έφαγε πολύ αργά. Έφαγα μια δαγκωματιά από το μύλο, για να του δώσω την εντύπωση ότι το είχα φέρει και για τους δυο μας, έπειτα όμως του το έδωσα και τον άφησα να φάει το υπόλοιπο.

Ενώ το φαγητό στο σπίτι μου ήταν πάντα ένα θέμα που προκαλούσε ανησυχία, στο σπίτι του Άσπεν ήταν σκέτη καταστροφή. Ο Άσπεν είχε πολύ πιο σταθερή δουλειά απ' ό,τι εμείς, πληρωνόταν όμως πολύ λιγότερο. Το φαγητό ποτέ δεν έφτανε για την οικογένειά του. Ήταν ο μεγαλύτερος από επτά παιδιά και, όπως εγώ είχα βγει μπροστά νωρίς νωρίς για να βοηθήσω την οικογένειά μου, ο Άσπεν έκανε στην άκρη για να προηγούνται πάντα οι άλλοι. Έδινε ό,τι του αναλογούσε από το λιγοστό τους φαγητό στα αδέρφια και στη μητέρα του, η οποία ήταν πάντα κουρασμένη απ' τη δουλειά. Ο μπαμπάς του είχε πεθάνει πριν από τρία χρόνια και η οικογένεια του Άσπεν βασιζόταν σ' αυτόν σχεδόν για τα πάντα.

Τον κοιτούσα με ικανοποίηση καθώς έγλειφε τα μπαχαρικά του κοτόπουλου από τα δάχτυλά του και έκοβε το ψωμί. Δεν μπορούσα να φανταστώ πότε ήταν η τελευταία φορά που είχε φάει.

«Είσαι καταπληκτική μαγείρισσα! Θα κάνεις κάποιον πολύ χοντρό και πολύ ευτυχισμένο κάποτε», είπε μισομπουκωμένος με το μύλο.

«Εσένα θα κάνω χοντρό κι ευτυχισμένο. Το ξέρεις αυτό».

«Αχ, τι ωραία να είσαι χοντρός!»

Γελάσαμε και οι δύο και μου είπε τι είχε μεσολαβήσει από την τελευταία φορά που είχαμε βρεθεί. Είχε κάνει λίγη γραφική δουλειά για ένα από τα εργοστάσια και θα συνέχιζε την επόμενη εβδομάδα. Η μητέρα του είχε επιτέλους σταθερή δουλειά στην καθαριότητα των σπιτιών κάποιων Δύο στην περιοχή μας. Οι δίδυμες ήταν στεναχωρημένες, επειδή η μητέρα τους τις είχε σταματήσει από τη θεατρική ομάδα όπου πήγαιναν μετά το σχολείο, για να μπορούν να δουλεύουν περισσότερο.

«Θα δω μήπως μπορέσω να βρω καμιά δουλειά για τις Κυριακές, για να βγάλω λίγα λεφτά παραπάνω. Δε θέλω ν' αφήσουν κάτι που αγαπάνε τόσο πολύ». Το είπε γεμάτος ελπίδα, σαν να μπορούσε πράγματι να το κάνει.

«Άσπεν Λέγκερ, μην τολμήσεις! Δουλεύεις ήδη πολύ σκληρά».

«Αχ, Μερ», ψιθύρισε στο αυτί μου. Ανατρίχιασα. «Τις ξέρεις τις αδερφές μου, την Κάμπερ και τη Σίλια. Το έχουν ανάγκη να είναι με κόσμο. Δεν μπορούν να είναι κλεισμένες μέσα, να καθαρίζουν και να γράφουν όλη μέρα. Δεν είναι στη φύση τους».

«Ναι, αλλά δεν είναι δίκαιο να τα περιμένουν όλα από σένα, Άσπεν. Ξέρω ακριβώς πώς νιώθεις για τις αδερφές σου, όμως πρέπει να προσέχεις και τον εαυτό σου. Αν τις αγαπάς αληθινά, πρέπει να φροντίζεις περισσότερο τον κηδεμόνα τους».

«Μην ανησυχείς για τίποτα, Μερ. Νομίζω ότι διακρίνω κάποια ωραία πράγματα στον ορίζοντα. Δε θα είναι έτσι για πάντα».

Έτσι θα ήταν για πάντα, όμως. Γιατί η οικογένειά του πάντα θα χρειαζόταν χρήματα. «Άσπεν, ξέρω ότι μπορείς να βρεις δουλειά και την Κυριακή και να τα καταφέρεις. Αλλά δεν είσαι υπερήρωας. Μην περιμένεις ότι θα μπορείς να φροντίζεις το καθετί για όλους όσους αγαπάς. Απλώς... απλώς δεν μπορείς να κάνεις τα πάντα».

Μείναμε για λίγο σιωπηλοί. Ήλπιζα ότι χώνευε τα λόγια

μου, ότι καταλάβαινε πως αν δε χαλάρωνε λίγο θα έκανε ζημιά στον εαυτό του. Δεν ήταν κάτι ανήκουστο για έναν Έξι, Επτά ή Οκτώ να πεθάνει από εξάντληση. Δε θα το άντεχα αυτό. Χώθηκα ακόμα πιο κοντά στο στήθος του, προσπαθώντας να διώξω αυτή την απαίσια εικόνα από το μυαλό μου.

«Αμέρικα;»

«Ναι;» ψιθύρισα.

«Θα πάρεις μέρος στην Επιλογή;»

«Όχι! Όχι βέβαια! Δε θέλω να νομίζει κανείς ότι θα μπορούσα έστω και να *διανοηθώ* να παντρευτώ έναν άγνωστο. Εγώ αγαπάω *εσένα*», είπα με ειλικρίνεια.

«Θέλεις να γίνεις Έξι; Πάντα πεινασμένη; Πάντα αγχωμένη;» με ρώτησε. Μπορούσα να διακρίνω τον πόνο στη φωνή του, αλλά και την πραγματική ερώτηση: αν μπορούσα να επιλέξω μεταξύ τού να κοιμάμαι σε ένα παλάτι με ανθρώπους να με υπηρετούν ή στο διαμέρισμα των τριών δωματίων με την οικογένεια του Άσπεν, τι πραγματικά θα διάλεγα;

«Άσπεν, θα τα καταφέρουμε. Είμαστε έξυπνοι. Θα τα πάμε μια χαρά». Πόσο ήθελα να είναι αλήθεια!

«Ξέρεις ότι δε θα είναι έτσι, Μερ. Θα πρέπει να συνεχίσω να συντηρώ την οικογένειά μου. Δεν είμαι από αυτούς που εγκαταλείπουν τις υποχρεώσεις τους». Αναδεύτηκα λίγο στην αγκαλιά του. «Και αν κάνουμε παιδιά...»

«Όταν κάνουμε παιδιά. Και θα προσέχουμε. Ποιος λέει ότι πρέπει να κάνουμε πάνω από δύο;»

«Ξέρεις ότι αυτό δεν μπορούμε να το ελέγξουμε!» άκουγα τον θυμό να φουντώνει στη φωνή του.

Δεν μπορούσα να τον κατηγορήσω. Αν ήταν κανείς αρκετά πλούσιος, μπορούσε να ρυθμίσει το μέγεθος της οικογένειάς του. Αν ήσουν Τέσσερα ή παρακάτω, σε άφηναν να κάνεις ό,τι νόμιζες. Αυτό ήταν το θέμα πολλών τσακωμών μας τους τελευταίους έξι μήνες, αφότου αρχίσαμε στα σοβαρά να προσπαθούμε να βρούμε έναν τρόπο να είμαστε μαζί. Τα παιδιά ήταν κάτι σαν

μπαλαντέρ. Όσο περισσότερα είχες, τόσο περισσότεροι θα δούλευαν στο σπίτι. Από την άλλη, όμως, τόσα πεινασμένα στόματα...

Μείναμε και πάλι σιωπηλοί. Κανένας μας δεν ήταν σίγουρος τι έπρεπε να πει. Ο Άσπεν ήταν άνθρωπος με πάθος· έπαιρνε εύκολα φωτιά σε μια συζήτηση. Είχε βελτιωθεί τον τελευταίο καιρό, πάντως, και έκοβε την κουβέντα προτού ο θυμός του φουντώσει για τα καλά. Ήξερα ότι γι' αυτό είχε σταματήσει εκείνη τη στιγμή.

Δεν ήθελα να ανησυχεί, ούτε να αναστατώνεται· πίστευα πραγματικά ότι μπορούσαμε να τα βγάλουμε πέρα. Αν σχεδιάζαμε καλά ό,τι μπορούσαμε να κάνουμε, θα καταφέραμε και ό,τι δεν μπορούσαμε. Ίσως να ήμουν υπερβολικά αισιόδοξη, ίσως να ήμουν απλώς υπερβολικά ερωτευμένη, ωστόσο πίστευα στ' αλήθεια πως ό,τι θέλαμε πραγματικά εγώ κι ο Άσπεν, θα μπορούσαμε να το καταφέρουμε.

«Νομίζω ότι πρέπει να το κάνεις», είπε ξαφνικά.

«Ποιο πράγμα;»

«Να πάρεις μέρος στην Επιλογή. Νομίζω ότι πρέπει να το κάνεις».

Τον αγριοκοίταξα. «Είσαι με τα καλά σου;»

«Με, άκουσέ με». Το στόμα του ήταν κολλημένο στο αυτί μου. Κι αυτό δεν ήταν δίκαιο. Ήξερε ότι μου αποσπούσε την προσοχή έτσι. Η φωνή του ακούστηκε βραχνή και αργή, σαν να έλεγε κάτι ρομαντικό, ενώ αυτό που πρότεινε ήταν το ακριβώς αντίθετο. «Αν είχες την ευκαιρία για μια καλύτερη ζωή και δεν την αξιοποιούσες εξαιτίας μου, δε θα συγχωρούσα ποτέ τον εαυτό μου. Δε θα το άντεχα».

«Είναι τόσο γελοίο», ξεφύσηξα. «Σκέψου πόσες χιλιάδες κορίτσια θα πάρουν μέρος. Δε θα με διαλέξουν καν».

«Αφού δε θα σε διαλέξουν, τι σημασία έχει;» Τα χέρια του χάιδευαν τα μπράτσα μου, από πάνω μέχρι κάτω. Δεν μπορούσα να διαφωνήσω μαζί του, όταν το έκανε αυτό. «Το μόνο που θέλω είναι να πάρεις μέρος. Θέλω μόνο να προσπαθήσεις. Κι

αν πας, πήγες. Αν δεν πας, τότε τουλάχιστον δε θα κατηγορώ τον εαυτό μου ότι σου στάθηκα εμπόδιο».

«Μα δεν τον αγαπάω, Άσπεν. Δεν τον συμπαθώ καν. Δεν τον ξέρω καν».

«Κανένας δεν τον ξέρει. Αυτό είναι το θέμα, όμως. Μπορεί τελικά και να τον συμπαθούσες».

«Άσπεν, σταμάτα. Εγώ αγαπάω εσένα».

«Κι εγώ σ' αγαπάω». Με φίλησε αργά, για να δώσει έμφαση. «Κι αν μ' αγαπάς, θα το κάνεις αυτό για να μην τρελαθώ στη σκέψη τού τι θα γινόταν αν...»

Όταν γυρνούσε την κουβέντα στα δικά του συναισθήματα, δεν μπορούσα να κάνω τίποτα. Γιατί δεν μπορούσα να τον πληγώσω. Έκανα ό,τι μπορούσα για να του διευκολύνω τη ζωή. Εξάλλου, είχα δίκιο. Δεν υπήρχε απολύτως καμία πιθανότητα να επιλεγώ. Οπότε θα είχα απλώς να κάνω τα τυπικά, να τους ικανοποιήσω όλους και μετά, όταν δε θα με επέλεγαν, όλοι θα το ξεχνούσαν.

«Σε παρακαλώ;» είπε πνιχτά στο αυτί μου.

Αναρίγησα σύγκορμη. «Καλά», ψιθύρισα. «Θα το κάνω. Αλλά να ξέρεις από τώρα ότι δε θέλω να γίνω πριγκίπισσα. Το μόνο που θέλω είναι να είμαι η γυναίκα σου».

Μου χάιδεψε τα μαλλιά. «Θα γίνεις».

Πρέπει να έφταιγε το φως. Ή η απουσία του. Πάντως ορκίζομαι ότι τα μάτια του βούρκωσαν, όταν το είπε αυτό. Ο Άσπεν είχε περάσει πολλά, ωστόσο τον είχα δει να κλαίει μόνο μία φορά: όταν είχαν μαστιγώσει τον αδερφό του στην πλατεία. Ο μικρός Τζέμι είχε κλέψει λίγα φρούτα από ένα κάρο στην αγορά. Ένας ενήλικας θα είχε περάσει από σύντομη δίκη και μετά, ανάλογα με την αξία τού τι είχε κλαπεί, θα τον πετούσαν στη φυλακή ή θα τον καταδίκάζαν σε θάνατο. Ο Τζέμι ήταν μόνο εννιά ετών, οπότε τον μαστίγωσαν. Η μαμά του Άσπεν δεν είχε χρήματα να τον πάει σε κανονικό γιατρό, κι έτσι του Τζέμι τού έμειναν ουλές σε όλη του την πλάτη από τότε.

Εκείνη τη νύχτα, θυμάμαι, περίμενα στο παράθυρό μου να

δω αν θα ερχόταν ο Άσπεν στο δεντροόπιστο. Όταν τον είδα, ξεγλίστησα από το σπίτι για να πάω κοντά του. Έκλαιγε στην αγκαλιά μου μία ώρα λέγοντας πως αν δούλευε περισσότερο, αν τα είχε καταφέρει καλύτερα, ο Τζέμι δε θα ήταν αναγκασμένος να κλέψει. Ότι ήταν τόσο άδικο να πονάει ο Τζέμι, επειδή είχε αποτύχει ο ίδιος.

Ήταν τόσο οδυνηρό αυτό, επειδή δεν ήταν αλήθεια. Μα δεν μπορούσα να του το πω, δε θα με άκουγε. Ο Άσπεν κουβαλούσε τις ανάγκες των δικών του ανθρώπων στην πλάτη του. Κατά κάποιον αξιοθαύμαστο τρόπο, είχα γίνει ένας από τους δικούς του ανθρώπους. Έτσι, προσπαθούσα να κάνω το δικό μου φορτίο όσο πιο ελαφρύ μπορούσα.

«Θα μου τραγουδήσεις; Για να αποκοιμηθώ με κάτι ωραίο;»

Χαμογέλασα. Μου άρεσε πολύ να του τραγουδάω. Οπότε βολεύτηκα κοντά του και του είπα ένα ήσυχο νανούρισμα.

Με άφησε να τραγουδήσω μερικά λεπτά, κι ύστερα τα δάχτυλά του άρχισαν να με χαϊδεύουν αφηρημένα κάτω από το αντί. Άνοιξε το γιακά της μπλούζας μου και με φίλησε στον λαιμό και στ' αυτιά. Μετά σήκωσε το κοντό μου μανίκι και με φίλησε στο μπράτσο, όσο έφτανε. Ένιωσα να μου κόβεται η ανάσα. Σχεδόν κάθε φορά που τραγουδούσα το έκανε αυτό. Νομίζω ότι απολάμβανε τον ήχο της αναπνοής μου, που βάραινε, πιο πολύ από το ίδιο το τραγούδι.

Σε λίγο, βρεθήκαμε κουλουριασμένοι πάνω στο βρόμικο λεπτό χαλί. Ο Άσπεν με τράβηξε πάνω του κι εγώ χάιδεψα τα ανακατεμένα του μαλλιά με τα δάχτυλά μου, υπνωτισμένη από την ωραία εκείνη αίσθηση. Με φιλούσε πυρετικά και δυνατά. Ένιωθα τα δάχτυλά του να χώνονται στη μέση μου, στην πλάτη μου, στους γοφούς, τους μηρούς μου. Μου έκανε πάντα εντύπωση πώς δεν έμεναν μικρές μελανιές σε σχήμα δαχτύλου σε όλο μου το σώμα.

Ήμασταν προσεκτικοί, σταματούσαμε πάντα κάποια στιγμή όλο ντροπή γι' αυτό που πραγματικά θέλαμε. Σαν να μη μας

έφτανε και μας περίσσευε το ότι παραβιάζαμε την απαγόρευση της κυκλοφορίας. Και πάλι, όποιοι κι αν ήταν οι λόγοι για τους οποίους θέταμε τα όριά μας, δεν μπορούσα να φανταστώ ότι υπήρχε άνθρωπος στην Ιλέα που να έχει περισσότερο πάθος από εμάς.

«Σ' αγαπώ, Αμέρικα Σίνγκερ. Θα σ' αγαπώ όσο ζω». Στη φωνή του υπήρχε κάτι τόσο βαθύ, που με ξάφνιασε.

«Σ' αγαπώ, Άσπεν. Θα είσαι πάντα ο πρίγκιπας μου».

Και με φίλησε μέχρι που το κερί έσβησε.

Πρόκει να είχαν περάσει ώρες και τα βλέφαρά μου ήταν βαριά. Ο Άσπεν δεν ανησυχούσε ποτέ για τον ύπνο του, αλλά ενδιαφερόταν πάντα για τον δικό μου. Κατέβηκα τη σκάλα κουρασμένη, παίρνοντας μαζί το πιάτο και την πένα μου.

Όταν τραγουδούσα, ο Άσπεν κυριολεκτικά ρουφούσε τον ήχο της φωνής μου. Πότε πότε, μου έδινε μία πένα για να με πληρώσει για το τραγούδι μου. Αν κατάφερνε να βάλει στην άκρη μία πένα, εγώ ήθελα να τη δώσει στην οικογένειά του. Δεν υπήρχε αμφιβολία ότι χρειάζονταν ακόμα και την τελευταία. Από την άλλη, όμως, οι πένες αυτές που είχα μαζέψει –δε μου πήγαινε η καρδιά να τις ξοδέψω– ήταν σαν υπενθύμιση για ό,τι ήταν πρόθυμος να κάνει για μένα ο Άσπεν, για ό,τι σήμαινα για κείνον.

Όταν γύρισα στο δωμάτιό μου, έβγαλα από την κρυψώνα το μικροσκοπικό βαζάκι με τις πένες μου και άκουσα τον χαρωπό ήχο της καινούργιας που έβρισκε τις άλλες. Περίμενα δέκα λεπτά κοιτώντας έξω από το παράθυρο, μέχρι που είδα τη σκιά του Άσπεν να κατεβαίνει και να τρέχει προς τον πίσω δρόμο.

Έμεινα ξύπνια λίγο ακόμη. Σκεφτόμουν τον Άσπεν – πόσο τον αγαπούσα και πώς με έκανε η αγάπη του να νιώθω. Ένιωθα ιδιαίτερη, ανεκτίμητη, αναντικατάστατη. Καμία βασίλισσα σε κανέναν θρόνο δεν ήταν ποτέ δυνατόν να νιώσει πιο σημαντική απ' ό,τι ένιωθα εγώ.

Αποκοιμήθηκα με αυτή τη σκέψη χαραγμένη βαθιά στην καρδιά μου.

ΣΙΑ ΤΡΙΑΝΤΑ ΠΕΝΤΕ ΚΟΠΕΛΕΣ, η Επιλογή αποτελεί την ευκαιρία της ζωής τους. Την ευκαιρία να μπουν σ' έναν κόσμο γεμάτο λαμπερά φερόματα και κοσμήματα ανεκτίμητης αξίας. Να ζήσουν σ' ένα παλάτι και να προσπαθήσουν να κερδίσουν την καρδιά του γοητευτικού πρίγκιπα Μείζον.

Για την Αμέρικα Σίνγκερ, η πιθανότητα να επιλεγεί είναι εφιάλης. Γιατί σημαίνει ότι θα αναγκαστεί να απαρνηθεί τον κρυφό έρωτά της για τον Άσπεν, να αφήσει το σπίτι της για να συμμετάσχει σε έναν σκληρό διαγωνισμό για ένα στέμμα που δε θέλει και να ζήσει σ' ένα παλάτι που απειλείται από επιθέσεις επαναστατών.

Και τότε η Αμέρικα συναντά τον πρίγκιπα Μείζον. Σταδιακά αρχίζει να αμφισβητεί όλα όσα σχεδίαζε για τον εαυτό της και συνειδητοποιεί ότι η ζωή που είχε ονειρευτεί δεν μπορεί να συγκριθεί με ένα μέλλον που δεν είχε ποτέ φανταστεί.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΤΑΤΟΪΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.psyhlogios.gr • e-mail: info@psyhlogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧΗΣΗΣ: 13037

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η